

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 35, ÅRGÅNG 9

HÖSTEN 2020 (71 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt trettiofemte nummer. Detta publiceras tisdagen den 22 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, julnumret, skall utkomma måndagen den 21 december, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande höstnummer fortsätter vi den följetong vi inledde i vårnumret, nämligen *Tystnadens röst med kommentarer*, ingående i samma serie som den i julnumret avslutade följetongen, *Ljus på vägen med kommentarer*.

Sist i detta höstnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

På Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys hemsida www.laurency.com, liksom på denna hemsida, www.hylozoik.se, finns flera nya texter publicerade.

Samarbetet med vår ryske vän och broder Aleksandr fortsätter och ger nya frukter. Översättningen av Laurencys *De vises sten* är fullbordad. På ryska heter boken *Философский камень*. Nästa projekt är redan inlett, nämligen översättningen av Laurencys *Människans väg*. Denna boks ryska titel är *Путь человека*, och de tre första avdelningarna har just blivit klara: *Введения (Inledning)*, *Лестница монады, (Monadstegen)* och *Первое я, (Förstajaget)*. Såsom nämndes i sommarnumret, blev första frukten av vårt samarbete översättningen av boken *Förklaringen*, på ryska *Объяснение*. Alla de nämnda texterna finns nu att läsa på den ryska avdelningen av Förlagsstiftelsens hemsida. Där finns även en text, som ger våra ryskspråkiga läsare allmän upplysning om Laurencys författarskap: *Краткий очерк о творчестве Генри Т. Лоренци*.

Vår kära Irmeli har till finska översatt uppsatsen *Lärjungaskap*, ingående i Henry T. Laurencys bok *Livskunskap Ett*. Den finska titeln på uppsatsen ifråga är *Oppilaisuus* och finns publicerad i finska avdelningen under rubriken *Elämäntieo Yksi (Livskunskap Ett)*.

Vår vän och broder José fortsätter med att översätta Laurencys *Livskunskap Två* till spanska. *La visión del mundo hilozoica, Hylozoikens världsåskådning*, är nu klar och publicerad på Förlagsstiftelsens hemsida. På denna hemsida, www.hylozoik.se, har publicerats Josés spanska

översättningar av de två första avdelningarna av boken *Kosmisk intelligens*, på spanska *Inteligencia cósmica: Introducción, La primera tríada* respektive *La envoltura etérica, el prana y la kundalini*.

NIONDE KAPITLET

DE SJU LJUDEN

Innan du sätter foten på stegens övre spole, de mystiska ljudens stege, måste du höra den inre Gudens röst på sju sätt.

C.W.L. – Det har redan omnämnts att *Tystnadens röst* är avsedd att vägleda kandidaten ända fram till fjärde initiationen. När han nått dit, höjs hans medvetenhet till den sjunde principen och börjar fungera i den ätmiska eller nirvåniska världen. Människan är då redo att börja stiga upp till det som här kallas stegens övre spole, att gå igenom den skolning, som bereder henne för femte initiationen, asekha-adeptens. Vägen har två lika stora delar, vilka kan kallas stegens lägre och övre spolar.

Det sägs att den invigde på stegens lägre spole måste höra sin inre Guds röst på sju sätt. På hans nuvarande stadium är denne inre Gud det högre jaget, buddhi, den andra principen. I sin meditation kanske aspiranten hör eller ock ej hör en rad av sju ljud, vilka markerar att han uppnått buddhivärldens sju underavdelningar. Om han hör dem eller ej, beror på hans psykiska temperament. Men vad han hur som helst *måste* göra är att föra buddhi-inflytandet ner i sitt liv i var och en av de lägre världarna, så att alla hans höljens aktivitet styres av det och att således den inre Guden är städse närvarande i hans liv.

Det senare stadiet kallas de mystiska ljudens stege. Det gör det kanske därför att dessa ljud frambringas av tystnadens röst, dold i ätma eller jaget. Man får icke driva den exakta tolkningen av varje ord i vår text för långt, eftersom denna är blott en översättning, ehuru varje ord på sanskrit eller päli är rikt på särskild mening i det ämne som avhandlas. Ordet mystisk är härlett från en rot som betyder blunda och anger här vissa ljud, som inte blandar sig med det yttre livet över huvud taget, utan ger ledning liksom från ovan, på det auktoritativa sätt som det rena samvetet gör. Det är underförstått att de ljud som skall nämnas är mer tillgängliga, i alla händelser inte "mystiska" för kandidaten på det ifrågavarande stadiet. Det rena samvetet säger inte *vad* man skall göra, såsom vanligen antages, utan befaller en att följa det som man redan vet vara bäst, när ens tänkande söker hitta på någon förevändning för att göra annorlunda. Det talar med den andliga viljans auktoritet, den vilja som bestämmer vår livsväg. Det är inte ätma utan buddhi, den andra principen, som ger intuitiv kunskap om rätt och orätt. Manas ger inspiration, buddhi ger intuition rörande rätt och orätt, ätma är det styrande samvetet.

Det första är liksom näktergalens ljuva stämma, när han sjunger en avskedssång till sin maka.

Det andra är liksom ljudet av en Dhyāniernas silverne cymbal, som väcker de tindrande stjärnorna.

Nästa är den skönt ljudande klagan av havets naturande, fångslad i sitt skal.

Och detta följes av vīnāns sång.

Det femte är liksom bambuflöjtens gälla ton i ditt öra.

Det förvandlas sedan till en trumpetstöt.

Det sista dallrar liksom det dova mullret ur ett åskmoln.

Det sjunde uppslukar alla de andra ljuden.

De klingar bort och höres sedan ej mera.

Den följd av sju ljud som här nämnes har vållat åtskillig huvudbry hos dem som mediterat över denna lilla bok. Vi måste först och främst märka vart och ett av ljudens egenart. Därefter skall vi se att det finns flera tolkningar av dem. De ökar i materialitet och mister genomträngningskraft i här angiven ordning. Man torde till exempel märka skillnaden mellan vīnān och en indisk trumpet av det äldre slaget. Det är nästan alltid en angenäm överraskning för europén, när han första gången får höra vīnāns underbart utsökta toner, kanske i en stor och

välfylld sal, hur de utan något uttryck för styrka når in i varje vrå och hur de ger intryck av att vara ljud, halvt om halvt höjda ovan våra materiella världar.

Det högsta ljudet i serien liknas vid en viss sång av näktergalen. Det sägs att det finns tillfällena, då denna fågels stämma stiger till allt högre tonhöjd, tills den når bortom vad människoörat kan höra, ehuru man alltjämt kan se hur sångarens strupe skälver av sången. Att dylika höga ljud finns är välkänt för vetenskapen. En sirens ton kan exempelvis höjas genom ökning av luft- eller ångtrycket, så att den ene efter den andre förklarar att de inte längre kan höra den. Det finns särskilda visselpipor, varmed tyska polismän kallar på sina hundar utan att människor hör det.

Tolkningarna av dessa ljud kan ordnas i två grupper. Det som först omnämnes i förteckningen kan vara det sista kandidaten hör. Ljuden uppräknas på det österländska sättet uppifrån ner i den ordning, vari de bildas, så att det första ljudet i skapelsen blir det första, när aspiranten nalkas Herren över denna skapelse. Först kommer alltså det dova mullret ur ett åskmoln, ett ljud som motsvarar eller sammanhänger med människans fysiska princip, i mitten finns *vīnān*, som (enligt madame Blavatskys indelning) motsvarar antahkarana, och sist näktergalens sång, förknippad med *ātma*, tystnaden. Det företräder väl det sjunde, det ljudlösa ljud, till vilket alla de andra måste höjas, tills de dör bort och inte längre höres. Kandidaten måste lära sig att höra Gud i fysiska världens dova muller, sedan i emotionalvärldens trumpetstöt, därpå i det lägre mentalas ljud, vilket liknas vid bambuflöjtens ton, och så vidare ända upp till den värld hans högsta princip tillhör.

Samma ljud kan på ett annat sätt fattas såsom betecknande den *intensitet*, med vilken aspiranten hör det högre jagets röst. Det är en enda röst, men den höres på sju *sätt*. Först är den mild och ljuv, liksom näktergalens sång, och klingar av i tystnad. Därefter blir den starkare, klingar liksom ”Dhyānīernas silverne cymbal”. Allt högre ljuder den, tills den till sist höres ständigt, som om den fyllde luften, liksom det dova mullret ur ett åskmoln. På vårt framåtskridandes tidiga stadier kan det högre jagets röst förefalla tunn och svag men får senare för oss åskans fulla verklighet.

Återigen i texten följer beskrivningen av dessa ljud omnämmandet av kundalinī, vilken ledes genom chakraerna. Denna kraft vaknar i sju steg eller grader och ger därmed de redan nämnda psykiska resultaten i ökande kraft. Den röst som höres, när kundalinī stiger till platsen mellan ögonen, höres således med sju grader av intensitet, vilka betecknas med de sju här nämnda ljuden.

Det är återigen naturligt att kandidaten i den tätaste världen hör den inre rösten blott svagt liksom näktergalens stämma. När han höjer sig till nästa värld, där det inre jagets omhölje icke är lika tätt, höres dess röst lättare. När han slutligen når den högsta principen, blir den liksom mullret ur ett åskmoln. Det är bara de lägre världarnas illusion, som får oss att tillägga de högre tingen svaghet. Till sist skall vi finna att de äger åskans fulla kraft och verklighet.

Dessa tolkningar utesluter icke varandra. Alla de erfarenheter de antyder är samtidigt möjliga för kandidaten.

Jag drar mig till minnes att vid ett tillfälle, under de samtalsstunder vi ordnade på taket i Adyar, en fråga ställdes om dessa ljud. Presidenten och jag besvarade då denna fråga såsom följer:

A.B. – Under meditationen är ett av de ljud ni börjar höra (till exempel ett som jag hört alldeles tydligt) liksom ljudet av en tomttrumma i en indisk by. Jag beskrev detta för H.P.B., som sade: ”Det är mycket bra, fortsätt.” Därefter hörde jag några toner av skön musik, och sedan något liknande silverklockor. Ett annat ljud var liksom en tempelklockas ringning, sådan som man får höra i Benares. Jag fann aldrig att dessa ljud betydde annat än att jag började kunna höra i emotionalvärlden.

I Indien finns en skola, grundad av en man, om vilken mästaren M. yttrade sig uppskattande. Denna skolas medlemmar hör efter en viss tids övning ljud alldeles klart i hjärnan, men jag har aldrig funnit att någon av dem kom längre än så i detta avseende. Många människor kommer till mig i Norr och

frågar vad ljuden betyder. Jag svarar: ”Jag tror att det inte betyder något annat än att ni börjar bli klärdienta.”

Dessa sju ljud, som H.P.B. nämnt, har jag aldrig kunnat bringa i någon ordning. De kan betyda att man måste väcka sin medvetenhet i den ena världen efter den andra och att vart och ett avser att symbolisera en särskild värld, liksom här nere tonen *fa* är sammanfattningen av alla otaliga ljud som frambringas i fysiska världen, blandade till ett enda. Men det är ju ingen egentlig förklaring.

C.W.L. – Jag kan inte få dem att exakt motsvara världarna. De kan möjligen röra sig om världarnas underavdelningar. De kan också vara avsedda att symbolisera de ljud som åtföljer kundalinis uppväckande av de sju centren, ty ljudet är en av de yttringar som förekommer i detta särskilda fall. Jag har över huvud taget aldrig känt mig säker på vad det var hon menade. Man kanske skulle kunna säga att silvercymbalens klang i olika toner skulle passa för alla. Åskmullret tycks inte passa in särskilt väl.

A.B. – Givetvis förekommer i huvudet vissa slags ljud, som helt och hållet hänför sig till blodomloppet. Om en människa hör dylika ljud mycket starkt, betyder det att hon håller på att råka in i ett farligt tillstånd av anemi.

Ljuden är inte angivna i någon ordning, som avser framåtskridandet. H.P.B. kunde ofta framställa saker och ting i en cirkel. Hon börjar ibland med fyran och arbetar sig runt åt båda hållen. Det kan också vara så att hon räknar upp dessa ljud utan någon särskild ordning. Man kanske kan börja med åskan, sedan fortsätta med trumpetstöten, därpå havsanden, vidare cymbalen som det fjärde, flöjten det femte, vīnā med sitt mildare ljud som det sjätte och till sist näktergalen som det sjunde och högsta.

C.W.L. – Om vi får vrida runt dem så där, börjar de betyda något bestämt.

A.B. – När H.P.B. rådfrågades i emotionalvärlden, sade hon: ”Vad tokiga ni är, som fattar dem på det sättet. Ni kunde tidigare ha ordnat dem så här: åska, trumpet, snäckskal, cymbal, flöjt, vīnā, näktergal.” Hon sade att vi var ena förskräckliga bokstavsträlar.

C.W.L. – Liknande förteckningar över ljud finns i olika sanskritverk. Vi har tagit följande exempel från *Shiva Samhitā*:

Det första ljudet är liksom det av honung berusade biets surrande, nästa är flöjtens, sedan harpans, därpå genom det gradindelade övandet av yoga, som förintar världens mörker, hör han ljudet av ringande klockor, sedan ljud liksom åskdån. När han, fri från fruktan, fäster sin fulla uppmärksamhet på detta ljud, erhåller han uppgåendet. O min älskade! När yogīns medvetenhet är till ytterlighet upptagen med detta ljud, glömmer han alla yttre ting och uppgår i detta ljud.” (Anf. arb., V:27,28.)

När de sex är dräpta och lagts för Mästarens fötter, då uppgår lärjungen i det Enda, blir det enda och lever däri.

Madame Blavatsky talar om de sex såsom:

De sex principerna, med innebörden att när den lägre personligheten är förintad och den inre individualiteten uppgången i och förlorad i den sjunde eller Anden.

Och om det Enda, som här omtalas, säger hon:

Lärjungen är ett med Brahman eller Ātma.

När de sex principerna är ”dräpta”, när de med andra ord icke längre hävdar sin självständighet utan kommit att alldeles lyda jaget, lever aspiranten i detta Enda. Den sjunde rösten, buddhis röst, för honom upp i ātma. Madame Blavatsky brukar analogivis termen brahman om den mänskliga ātma. Brahman (neutrum) är det Enda, innehållande de tre. Likaså inbegriper ātma buddhi och manas, när människan blivit arhat och lärt sig leda i den trefaldiga anden.

Innan du anträder denna väg, måste du förinta din månkropp, rensa din tankekropp och rena ditt hjärta.

Till termen ”månkropp” fogar madame Blavatsky anmärkningen:

Den astrala form som frambringas av den kāmiska principen, kāma rūpa eller begärskroppen.

Termen ”tankekropp” kommenterar hon:

Mānasa rūpa. Den förstnämnda hänför sig till det astrala eller personliga jaget; den sistnämnda till individualiteten eller det reinkarnerande Jaget, vars medvetenhet på vårt plan eller det lägre manas måste förlamas.

Madame Blavatsky tänkte ej så fullständigt i *plan* som de flesta teosofer i dag gör. Hon hade sin uppmärksamhet mer riktad på principer och såg de olika nivåernas materia taga form under dessas inflytande. Här talar hon om "vårt plan" och menar därmed den personliga tillvarons område – fysiska, astrala eller emotionala och lägre mentala. Den "astrala formen" är ingalunda nödvändigtvis emotionalkroppen utan snarare den personliga form som byggs i vårt personliga livs (emotionala och lägre mentala världarnas) subjektiva regioner genom inverkan av vår kroppsliga form och de med denna förbundna personliga känslorna och tankarna. I min lilla bok *The Devachanic Plane* och i dr Besants *Den uråldriga visdomen* redogöres för de fyra slag av liv som förekommer i den himmelska världen: (1) personlig vänskap, (2) personlig hängivenhet, (3) den sanna missionärsandan och (4) mänsklig prestation. De är alla känslomässiga – ehuru osjälviska, de är icke opersonliga utan karmiska. De tar sin gestalt enligt beskaffenheten av individens erfarenheter i fysiska världen. Men det rena lägre manas torde vara antahkarana – det torde vara själens förnuft, icke kroppens. Dess aktivitet får sin stimulans *endast* uppifrån. Det måste nu rensas på all kāmā för att bli en ren kanal för själen.

Tänk på emotionalkroppens tillstånd hos en framskriden människa. Den ger praktiskt taget intet direkt gensvar på utifrån kommande impulser. Den är i sig själv död för världen. Den har intet självständigt liv, den har blivit "dräpt". Om någon ginge fram till en genomsnittlig människa och slog henne, skulle hennes emotionalkropp nog genast reagera våldsamt med vrede. Detta är dess omedelbara gensvar. Icke så hos den framskridna människan. I hennes fall skulle impulsen gå inåt genom emotionalen till buddhihöljet. Detta skulle gensvara på sitt eget sätt. Då skulle *dess* inverkan på emotionalen framkalla de sköna färgerna av kärleksfulla känslor, vilka är *dess* motsvarigheter i emotionalkroppen. Dr Besant har ofta förklarat att en framskriden människas emotionalaura är färglös eller snarare något mjölkvit, när den befinner sig i vila, men att alla de härligaste färger, som denna värld kan uppvisa, flödar genom den till gensvar på den stora människans buddhiska svar på världen.

Det eviga livets rena vatten, klart och kristallikt, kan ej blandas med stormens leriga strömmar.

Himlens dagdroppe, som vilande i lotusblommans sköte glittrar i morgonens första solstråle, blir, sedan den fallit på marken, ett stycke lera. Se, pärlan är nu ett stycke smuts.

Sträva med dina orena tankar, innan de överväldigar dig. Bruka dem såsom de dig, ty om du skonar dem och de rotar sig och växer, vet då noga att dessa tankar skall överväldiga och döda dig. Tag dig i akt, lärjunge, låt icke ens deras skugga nalkas. Ty den skall växa, öka i storlek och makt, och sedan skall detta alster av mörkret suga upp din varelse, innan du ens insett det svarta, vidriga, otygets närvaro.

Det finns i världen somliga människor, som föreställer sig att det är möjligt att fortsätta med lägre slags ting och likafullt skrida framåt på vägen. Ibland tror de faktiskt att de med olika slag av lastbar upphetsning kan alstra åtskillig energi, som skall hjälpa dem framåt och uppåt. De är rädda för att bli färglösa, om de alldeles undertrycker de lägre aktiviteterna. Det har givetvis sagts att den färglösa människan, den goda men svaga människan, inte kan skrida framåt. "Jag skulle önska, att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun." *Johannes' uppenbarelse*, 3:15,16.

Detta kan mycket väl motsvara de verkliga förhållandena. De mest lovande människorna är, i den ordning de är att föredraga, (1) den kraftfulla goda människan, (2) den kraftfulla dåliga människan, (3) den vanliga goda människan. Ingen kan vara en effektiv brottsling, om han inte äger någon gudomlig egenskap starkt utvecklad. Det dåliga hos honom är resultatet av

obalans – såsom stor viljestyrka och dristighet eller hög intelligens utan kärlek till med- varelserna. Eller kan stor kärlek och viljestyrka utan intelligens göra en människa lika farlig och skadlig, ty hon kan bli en fanatisk ledare för missnöjets och omstörtningens krafter. Den blott och bart goda människan, svag i alla egenskaper – vilja, intelligens och kärlek – gör blott ringa framsteg, om än stadigt. Stora människor har stora fel, men de kan snabbt göra sig av med dem. Små människor har små fel, vilka ofta synes vara för evigt.

Intet av det här sagda skall uppfattas såsom uppmuntran till ont och dåligt leverne. Men det vill ange att blotta undertryckandet av lägre böjelser icke tjänar till att påskynda framåt- skridandet, utan att det måste göras bestämda och kraftfulla ansträngningar i att uttrycka det höga och goda. Den som gör dylika ansträngningar, kan möjligen misslyckas. Själva den viljekraft eller kunskap eller kärlek, människan genom sina ansträngningar förvärvat, gör hennes fall djupt och hemskt, om hon blir obalanserad. Således kan allvaret i en människas felsteg vara ett tecken på att snabbutveckling blir möjlig för henne i framtiden. Men denna utveckling börjar först sedan människan genom karmiskt lidande kommit att inse sitt fel och renat sig på de orenheter som vållade hennes fall. Särskilt mycket kan emellertid inte göras, förrän denna rening ägt rum. Madame Blavatsky redogör på sitt kraftfulla sätt för detta ämne i sin skrift *First Steps in Occultism*, såsom följer:

Det finns de, vilkas reflektionsförmåga så förvidits av främmande inflytanden att de inbillar sig att djuriska lidelser kan så sublimeras och höjas att deras raseri, kraft och eld kan, så att säga, vändas inåt, att de kan lagras och stängas inne i ens bröst, tills deras energi icke vidgas utan vänds mot högre och heligare syften: nämligen tills deras samlade och icke vidgade styrka sätter deras ägare i stånd att inträda i själens sanna helgedom och däri stå inför Mästaren, DET HÖGRE JAGET. Fördenskull kämpar de inte med sina lidelser eller dödar dem. Med en stark viljeansträngning blott dämpar de dessa häftiga lågor och håller dem i schack inom sin natur och låter därvid elden pyra under ett tunt lager aska. Den underkastar sig med glädje det slags tortyr den spartanske gossen led, när han lät räven förtära hans inälvor hellre än att skiljas från den. O stackars, blinda visionärer!

”Tro lika gärna att en skock druckna skorstensfejare, efter arbetet heta och flottiga, kan stängas inne i en helgedom, iföras rena vita linneklädnader och i stället för att solka och förvandla dessa till smutsiga trasor själva bli mästare i och av detta heliga tempel och slutligen framträda därur lika fläckfria som detta. Varför icke föreställa sig att ett dussin skunkar, som först stängts in i ett Dgon-pa (kloster) med dess rena luft, kan sedan rusa ut ur detta, doftande lika gott som klostrets rökelsemängda atmosfär? Egendomlig förirring av den mänskliga tanken.”

Denna del av vår text avslutas med följande obevekliga stycken:

Innan den mystiska kraften kan göra dig till en Gud, lanoo, måste du ha vunnit förmågan att med vilja dräpa månformen.

Materiens jag och andens jag kan aldrig mötas. Ett av de två måste försvinna, det finns icke utrymme för båda.

Förrän din själs tanke kan förstå, måste personlighetens knopp krossas, sinnenas mask förstöras, så att den ej kan återuppstå.

Den mystiska kraften är än en gång kundalinī, företrädaren i kroppen för ”den stora, ursprungliga och ofördärvade kraft som ligger till grund för all organisk och oorganisk materia”. Den anmärkning, madame Blavatsky fogar härtill, är följande:

Kundalinī, ormkraften eller den mystiska leden. Den kallas ormkraft eller ring- lande kraft på grund av sitt spirallika sätt att verka eller tränga framåt i kroppen hos den asket som utvecklar denna kraft inom sig. Den är en ockult eller fohatisk kraft av elektrisk eld, den stora, ursprungliga och ofördärvade kraft, som ligger till grund för all organisk och oorganisk materia.

TIONDE KAPITLET

BLI VÄGEN

Du kan icke färdas på Vägen, förrän du blivit själva denna Väg.

C.W.L. – Till detta har fogats följande fotnot:

Denna Väg nämnes i alla de mystiska arbetena. Såsom Krishna säger i *Jnaneshvari*: ”När denna väg skådas ... vare sig man anträder den till österns blomning eller till västerns kamrar utan att förflytta sig, o du som håller bågen, vandras denna väg. Till vilken ort man än ställer kosan, blir det egna jaget denna ort.” ”Du är vägen”, säges till Adepten, Gurun, och av den senare till lärjungen efter invigning. ”Jag är vägen och stigen”, säger en annan mästare.

Det har redan förklarats (i kommentaren till boken *Vid mästarens fötter*) att de tankar och känslor, som först är svåra att fatta och behålla, med tiden blir alldeles lätta. När aspiranten har så skolat och utvecklat sig att den buddhiska livssynen och livshållningen blivit fullkomligt naturlig och spontan för honom, kan vi säga att han blivit själva vägen. Ibland kallas en dylik frukt av ihållande strävan och övning en ”andra natur”. Detta uttryck ger emellertid något av uppfattningen att de nya egenskaperna påtagits och efteråt blivit vanemässiga. Detta vore olyckligt. I stället är det så att det är vår ursprungliga och bästa natur, vår högre natur, som visar sig i det högre livet. Att den synes oss ny beror endast på att den hittills varit fördunklad av våra materiella höljen och omständigheternas tryck i vårt personliga varas världar.

En intressant metafysisk sanning anges i fotnoten. Vår evolution är ej en genomgång, icke ens ett växande. Den är inte något gående någonvart, inte heller något växande i storlek. Den är en utveckling av de förmågor som ligger potentiella i vårt liv. Såsom redan sagts, innehar i det högre jagets världar materien den underordnade ställningen, medan medvetenhetens förmågor – vilja, visdom och verksamhet (eller vilja, kärlek och tanke) – härskar nästan oinskränkt över världarnas materia. Därför är rummet icke den fångvaktare den är här nere och behöver medvetenheten icke färdas genom det för att framträda någon annan stans. Följande samtal mellan en guru och hans lärjunge har återgivits för att belysa detta. Gurun sade åt lärjungen att gå tvärs genom det rum, där de båda befann sig, och frågade sedan:

”Vad gjorde du? Förflyttade du dig?”

Efter att ha mediterat på saken, gav lärjungen följande svar, vilket förklarades vara riktigt:

”Nej, jag förflyttade *mig* inte. Jag betraktade kroppen, medan denna förflyttade sig. Jag tänkte, kände och ville. Kroppen ensam förflyttade sig.” (*The Seven Rays*, s. 13.)

Detta faktum är sant för oss alla. Vi vet om kroppens rörelse enbart genom att observera den med sinnena, liksom vi vet om varje annat föremåls rörelse. Förnimmelsen av att hastigt rusa fram i en öppen bil, till exempel, upplöses, när man sluter ögonen, i den faktiska känslan av hur luften drar förbi och känslan av makt, som genom fantasin piggar upp kroppen. Samma slags upplevelse kunde man åstadkomma med lämpliga anordningar, bestående av vind- och rörelsemaskiner, utan att behöva förflytta kroppen. De flesta, som åkt nattåg i sovkupé, har väl haft upplevelsen av att vakna och undra åt vilket håll de färdas, om det är i fötternas eller huvudets riktning eller rent av om tåget alls är i rörelse, och till sist avgöra saken genom att draga upp rullgardinen och av förbipasserande ljus och skuggor sluta sig till färdriktningen.

Att det för det högre jaget inte är nödvändigt att förflytta sig för att färdas från en plats till en annan, framgår även av det sätt, på vilket det kan samtidigt visa sig i devachaniska bilder för ett antal människor i mentalvärlden i olika delar av världen.

Även om kandidaten på det utvecklingsstadium, som förutsättes i denna undervisning, arbetar på att fullända sin personlighet, är hans inre arbete samtidigt särskilt inriktat på utvecklandet av buddhi, den andliga själen. För att uttrycka det i andra ord klättrar han genom

buddhivärlden. Detta att han blir vägen visar sig således i en stark utveckling av hans medkänsla för och kärlek till andra, såsom anges i följande verser:

Låt din Själ låna sitt öra till varje rop av smärta, liksom lotusblomman blottar sitt hjärta för att dricka av morgonsolen.

Låt ej solens skarpa hetta torka en enda tår av smärta, förrän du själv smekt bort den från den lidandes öga.

Utan låt varje brännhet mänsklig tår droppa på ditt hjärta och där förbliva. Stryk heller aldrig bort den, förrän den smärta som vållade den avlägsnats.

Dessa tårar, o du mest barmhärtige, är de flöden som vattnar den odödliga kärlekens åkrar. Det är på dylik mark, som Buddhas midnattsblommor växer, de som är svårare att finna, mer sällan skådas än vogayträdet blommor. Det är fröet till frihet från återfödelse. Det avskiljer arhaten både från strid och begär, det leder honom genom varats områden till den frid och sällhet som kännes blott i tystnadens och icke-varats land.

När Kristus sade, ”Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig” (*Evangelium enligt Johannes*, 14:6), uttalade han en mystisk sanning, ty Kristus är ett med världsmedvetenhetens buddhiska aspekt. Det finns bara en enda medvetenhet. Efter att till fullo insett detta faktum kan den invigde bli en arhat – men om han inte går genom denna Kristus-princip, kan han inte nå Fadern, ätma, därovan. Denna sanning, förklarad med underbar inspiration och klarhet i dr Annie Besants *Esoterisk kristendom*, är emellertid endast en aspekt av saken, ty den i köttet vordne Kristus förkroppsligade samma principer i sitt yttre liv i Palestina, vilket har rört miljontals människor – emedan han icke väjde för smärtan. De flesta söker undvika smärta så mycket som möjligt, men Kristus tog emot sin egen och lade därtill alla andra människors. De som vandrar buddhivägen, säger instinktivt, när svårigheter drabbar dem: ”Det är många som lider, varför skulle jag begära att vara undantaget?” Än mera, i sin medkänslas fullhet känner de detta andra lidande intill bristningsgränsen, innan de når adeptskapets upphöjda lugn, den inlysning som kuvar döden för dem, som får dem att lysa av frihetens glädje, vilken smärta som än möter. En dylik frihet skulle leda till en vila utan bekymmer, om människorna kunde få den, innan de upplevat Kristi lidande, vari smärtan på korset är ett intet mot hans medkänslas svar på den lidande världens rop. Sedan kommer det ställe, där människan säger: ”Vad har det för betydelse, om jag lider eller inte?” Hennes tanke är så upptagen med tjänandet att hon knappast hinner bry sig om sig själv.

Ett uttryck sådant som ”den frid och sällhet som kännes blott i tystnadens och icke-varats land” kan förstas endast av dem som är villiga att tänka på metafysiska verkligheter. De flesta dylika österländska uttryck bygger på den grundläggande idén att den universelle Guden uttrycker sig såsom *sat*, *chit* och *ānanda*, såsom vara, medvetenhet och sällhet.

Vara kan man nog förstå, folk ser det överallt omkring sig. Också medvetenheten hör till deras erfarenhet. Men lyckan *söker* de. Alla söker sig själva. Lyckan är icke något vi skall vinna, nå och äga. Den är vårt, jagets, sanna tillstånd. Men bortom både materien och medvetenheten ligger det verkliga inre livet, vilket är tystnad och icke-vara, sett från det yttres synpunkt, och är likväl det sanna varats sällhet.

Döda begäret. Men om du dödar det, giv då akt, så att det icke åter uppstår från de döda.

Döda kärleken till livet. Men om du dräper tanhā, bör då detta ej ske för törsten efter det eviga livet utan för att ersätta det flyktiga med det oförgängliga.

Begär intet. Förarga dig icke över karma, ej heller över naturens oföränderliga lagar. Utan kämpa endast med det personliga, det övergående, det flyktiga och förgängliga.

Det vanliga begäret är kärleken till yttre ting för emotional eller sinnlig njutning. Vi har redan sett att lärjungen icke får söka tillfredsställa dylika begär utan måste ägna all sin personlighets energi – fysisk, emotional och mental – åt arbetet för den andliga evolutionen och åt tjänandet av det inre livet, hans eget och andras.

Tanhā är roten till dessa begär, ty den är törsten efter sinnligt liv. Det högre jaget i sin egen värld är långt ifrån fullt medvetet, men den medvetenhet det har skänker det en förnimmelse av stort behag och väcker ett slags hunger efter ett fullare förverkligande av livet. Det är detta, som ligger bakom det stora ropet i världen efter ett fullare liv. Såsom förut förklarats, går högre mentalvärldens krafter mestadels igenom kausalkroppen utan att påverka den vad gäller vanliga människor, eftersom det högre jaget ännu inte är utvecklat och skolat för att kunna svara på mer än ett fåtal av vibrationerna på dess egen nivå. I denna värld finns inga grova vibrationer, som det kan gensvara på i sina yngre skeden, varför det stiger ner till de lägre världarna för att känna sig mer levande. Länge är därför dess medvetenhet som mest levande, när fysiska ting framställs för det, men senare, när den emotionala naturen väckts, visar sig motsvarande världs njutningar vara ännu mer intensiva.

Det är i fysiska kroppen icke möjligt att inse hur levande emotionalvärldens glädjeämnen är. De är sådana till den grad att de ofta avleder och försenar människor, som övervunnit motsvarande njutningar i fysiska världen. Likväl är faran inte stor för dem som i fysiska livet avgjort söker det som hör till vägen, om de är framskridna människor, eftersom de kan förverkliga ännu högre glädjeämnen, som utövar en långt starkare dragningskraft. Motsvarande gäller varje värld i tur och ordning.

Ändock måste lärjungen vara på sin vakt, så att han ej försakar de lägre njutningarna endast för att få del av de något högre, utan att han alltid håller blicken riktad på sitt ideella mål bortom *alla* övergående njutningar. Han får icke törsta efter den himmelska världens i tidsåldrar varaktiga njutningar, utan måste försaka allt övergående och personligt. Samtidigt som han inte söker skaffa sig begärets föremål, ryggar han inte för de läxor karma ger honom, önskar inte att hans erfarenhets fält vore annat än det är. Han vet att det är tack vare naturlagarnas oföränderlighet, som han kan bruka erfarenheten för sitt växande. Vore det icke för naturens tillstånd av ordning, vore det omöjligt för intellektet att växa eller för människan att alls använda sina krafter. Han hyser därför intet agg mot karma, som är Lagens påtagliga uttryck.

Hjälp naturen och arbeta med henne, och naturen skall betrakta dig som en av hennes skapare och niga djupt för dig.

Och hon skall för dig öppna portarna till sina hemliga kamrar på vid gavel, för din blick blotta de skatter som ligger dolda i djupet av sitt rena, jungfruliga sköte. Ej smutsad av materiens hand, visar hon sina skatter endast för Andens öga – det öga som aldrig slutas, det öga för vilket ingen slöja finnes i alla hennes riken.

Då skall hon visa dig medlen och sättet, den första porten och den andra, den tredje ända fram till den sjunde. Och sedan målet, bortom vilket ligger, badande i andens solljus, utsägliga härligheter, osynliga för alla utom själens öga.

Alla som studerar materiella vetenskaper, vet att ”naturen besegras genom lydnad”. Alla de krafter, vi använder i det moderna livet, såsom ångtryck eller elektricitet, utgör exempel på hur vi arbetar med naturen. Det är kanske ganska otrevligt att bruka ordet ”besegra”, när faktum är att all vår makt i världen är resultat av harmoni mellan människan och naturen. Sjömannen, som sätter sitt segel, så att hans båt kan kryssa mot vinden, besegrar icke vinden utan låter sitt handlande samverka med dess lagar. Genom att verka med lagarna, icke genom att kämpa emot dem, vinner människan i kraft.

Esoterikern vet att samma princip gäller i varje värld, och icke endast för materien i varje värld, utan även för de livsformer som dväljes i dem, antingen de står högt eller lågt på evolutionsskalan. Kunskapen om naturens mekaniska lagar, vilken medfört så mycken makt

och rikedom för mänskligheten, utgör därför blott en sida av den harmoni som borde råda mellan de två. En känsla av vänlighet och sympati mot djuren, växterna och även mineralen, liksom mot naturandarna och devaerna, är också viktig, om inte viktigare, för människans framåtskridande. Naturen består av såväl liv som materia, och det är genom den sympatiska känslan, som detta liv blir känt för oss och bringas i harmoni med människans liv. Att betrakta världen såsom en plats full av frånstötande varelser är tyvärr vår tidsålders sedvana, men den människa, som möter livet med en känsla av vänlighet mot alla levande varelser, icke endast ser och lär mer än andra, utan får även en lugnare överfart på livets hav. Det finns i Indien en tradition om den "lyckliga hand" somliga har, vilka äger denna sympati och för vilka växter gro och trivs, när de för andra vissnar. Det har också förklarats många gånger av i esoteriken sakkunniga att den sanne yogin eller sannyasin tack vare sin kärlek till allt levande kan vandra i bergen och djungeln alldeles utan fara för vilda djur.

I det vanliga mänskliga livet verkar denna sympati på många sätt. Den nutida affärsmannen vet att första förutsättningen för framgång är det vänliga bemötandet mot alla han vill göra affärer med. Samma egenskap är nödvändig för undervisning av barn, vilka ofta betraktar vuxna såsom egendomliga, godtyckliga varelser, icke alls sådana som de själva, utan på något sätt främmande, liksom en jordmänniska skulle betrakta H. G. Wells' fantasifullt skildrade marsvarelser. Men när sympatin väl är väckt, är allt detta främlingskap borta och blir verklig undervisning möjlig.

Naturandarna är i en belägenhet liknande barnens, förutom det att de inte är beroende av oss och lätt kan undvika vår närhet, såsom de behagligare slagen av dem vanligtvis gör, när den moderna civilisationsmänniskan anländer med sitt bullriga, klumpiga och grymma sätt och sin orena, frånstötande aura och sitt moln av tankeformer. Faktum är att, om människorna förhöll sig sympatiskt gentemot de andra naturrikerna, planterade skogar icke endast för att hugga ner dem, och om de hyste vänliga känslor mot naturen i allmänhet, vi skulle njuta ett behagligare klimat och bli mer framgångsrika i växtodlingen. Det måste naturligtvis sägas att den nutida rörelsen för anläggandet av trädgårdar runt bostadshus liksom träd och blommor även längs vägarna i våra städer allt är steg i rätt riktning och att i förbättringen av jordbruket och förädlandet av blom- och fruktsorter, frön och träd och även djur människorna har gjort mycket för att hjälpa naturandarna i deras arbete. Men med större sympati skulle ännu bättre resultat ha åstadkommit.

Denna sympati har ibland framvisats, i synnerhet av skalderna. Dr Rabindranath Tagores uppsatser och dikter visar den i en mycket hög grad. Spridandet av denna egenskap kan rent av betraktas nästan såsom hans särskilda insats för den moderna civilisationen. Ett annat välkänt exempel är det filosofen Emerson erbjöd, som sedan han återkommit hem till Concord efter sin föreläsningsturné över vintern brukade skaka hand med sina träds lägre grenar. Han förklarade att han kunde känna att träden glädde sig över hans hemkomst, och tvivelsutan var sympatins egenskap honom till stort gagn i hans inspiration.

Människor, som lever i sina trädgårdar, liksom Luther Burbank i Kalifornien, säger ofta att de är avgjort medvetna om den känsla som kommer till dem från vissa växter, buskar och träd. Män i Kanada, som av sitt förvärvsarbete är kallade att ständigt leva i skogarna – för att inspektera dem, märka ut träd och annat arbete – har sagt mig att de i skogarna känner av ett liv, som klart skiljer sig från livet annorstädes, att de vet att det finns vissa platser och träd som tycker om dem och andra som inte gör det.

Dylik sympati är alldeles naturlig. Om man hyser särskild kärlek till och beundran för en viss människa, finns hos denna en viss tendens att intressera sig för en och besvara tillgivenheten. På ett steg lägre ser vi detsamma: om man visar ett djur kärlek, svarar det med stark tillgivenhet. Ännu lägre, i växt- och djurrikerna, gäller samma regel, även om dess verkningar är mindre uppenbara. Av detta har uppstått traditionen att blommor och andra växter trivs bättre i vissa människors vård än i andras, när förhållandena i övrigt är lika. Det är den

personliga magnetismen, som framkallar det, och denna är det som vi på en högre nivå kallar tillgivenhet.

Det finns här ingen anledning att säga något om de sju portar, som omnämnes i detta stycke, ty hela tredje fragmentet av denna bok ägnas åt de sju portarna, och när vi kommer till detta, skall vi studera dem mer ingående.

ELFTE KAPITLET

DEN ENDA VÄGEN

Blott en väg leder till Vägen. Vid själva dess slut kan Tystnadens Röst höras. Den stege, på vilken kandidaten klättrar, har spolar av lidande och smärta. Dessa kan stillas endast av dygdens röst. Ve dig alltså, lärjunge, om det är blott en enda last du icke lämnat bakom dig. Ty då skall stegen ge vika och kasta dig överända. Dess fot vilar i dina synders och bristers djupa smuts, och innan du kan söka överbrygga denna materiens djupa avgrund, måste du tvaga dina fötter i uppgivelsens vatten. Giv akt, så att du icke sätter en alltjämt solkad fot på stegens lägsta spole. Ve den som vågar orena en enda spole med smutsade fötter. Den stinkande och klibbiga ävjan torkar, blir seg och klistrar hans fötter, där han står. Och liksom en fågel, snärjd i listige fågelfångarens lim, hejdas han i sin vidare färd fram och upp. Hans laster tar gestalt och drar honom nedåt. Hans synder höjer sina röster, liksom schakalens skratt och snyftanden efter solens nedgång. Hans tankar blir en härskara och bär honom bort liksom en fången slav.

C.W.L. – Vi har i *Mästarna och vägen* sett att det finns fyra sätt att komma till begynnelsen av provlärjungaskapets väg: genom förbindelse med dem som redan vandrar vägen, genom djupt tänkande, genom att höra och läsa det heliga ordet och genom att öva dygden. Därefter, på provlärjungaskapets väg, är det fyra egenskaper och förmågor, som skall förvärvas. Den sista av dessa anges i *Vid mästartens fötter* såsom kärleken, och det sägs att utan denna det är gagnlöst att förvärva de tre andra.

Detta är alltså den enda vägen till den egentliga vägen – *kärlekens*, osjälviskhetens väg, och osjälviskheten avser tanke, ord och handling.

Alla kroppens och själens gamla själviska vanor måste övervinnas med positiv dygd. Ordet ”dygd”, såsom det här används, kan ej betyda blott passiv godhet eller avstående från orätt handlande. Det måste fattas i sin gamla innebörd av styrka. Dygder är uttryck för själens styrka. När själen behärskar personlighetens liv, synes detta vara fyllt av dylik dygd. I många fall måste kandidaten till vägen frammana all sin målmedvetenhet för att fullständigt utplåna varje själviskhetens fel han kan finna hos sig själv, under det han dagligen rannsakar sig. Detta kan man bäst göra så att man föreställer sig en scen, vari felet har framvisats och sedan i fantasin omgestaltar den, så att i stället dess motsats, den motsvarande dygden, visas. Därefter kan man i tanken dröja vid den en stund och besluta att i fortsättningen dygden, icke lasten, skall komma till uttryck.

Det är ibland mycket svårt att övervinna vanemässiga fel, därav det ofta återkommande talet om lidande och smärta. Det vållar exempelvis drinkaren ett svårt lidande att avstå, ”bara en gång till, ett sista glas”. Men om han står fast vid sitt beslut att aldrig mera smaka starkt, icke en enda gång till, skall med tiden lidandet försvinna och han få erfara ett högre slags njutning än det han fick av drickandet. Det är alldeles detsamma med orena eller själviska känslor och tankar, mången misslyckas därför att han dröjer vid en enda ovärdig tanke, ”bara en sista gång”. Det är just denna han måste uppge och vägra att hysa den i sitt inre. För att ge upp dessa fel måste människor ibland lida svårt av sår i den egna stoltheten. I alla dessa fall är ödmjukheten en väldig hjälp, eftersom den stämmer människan om till att vilja ändra sig.

Likväl finns många, som redan avsevärt renat sitt liv, som känner föga eller intet av denna smärta. Det har faktiskt framkastats att Āryasanga i detta stycke överdrivit lidandet. Så är det icke, men han har uttryckt det med starka ord, så att ingen, som drabbas av lidande på vägen, kunde ha väntat sig motsatsen och så att alla skall vara redo att betala sina utskylder till det framfarna, att möta det lidande som måste komma och att föra det till ända för alltid genom att öva dygden. Vi må här minnas de uppmuntrande orden ur Gītā: ”Även om du är den syndigaste av syndare, skall du likväl överfara all synd på visdomens flotte. Liksom den brinnande elden förvandlar veden till aska, o Arjuna, förvandlar visdomens eld all karma till aska.” (IV: 36,37) Och återigen: ”Aldrig någonsin, o älskade, vandrar den lidandets väg, som övar rättfärdighet.” (VI: 40)

Nödvändigheten av att från första början göra sig av med laster har, såsom tidigare nämnts, framhållits i alla yogasystem. Först när dygderna fast rotat sig i hans karaktär, bör den studerande få fortsätta till vägens senare steg, däribland övandet av kroppsställning, andning, behärskning av sinnen och meditation. Grunden till detta krav är denna: när aspiranten går vägen framåt, blir hans vilje- och tankekraft mycket starkare än någonsin förut, och det kommer stunder, när det högre jaget utgjuter sin energi i kroppen. Om det då i kroppen finns kvar någon last, så ger denna energi denna last ny styrka, så att aspiranten faller djupare än vad som är möjligt för någon icke så långt framskriden. Krafter är krafter, på gott eller ont, så att kandidaten bör rena sig, innan han söker dem, för att icke skada andra och sig själv. Det finns ett ställe på vägen, alldeles efter andra initiationen, där faran är som allra störst, i synnerhet den som kommer av högmodets last, såsom utförligt förklarats i *The Masters and the Path*.

**Döda dina begär, lanoo, gör dina laster vanmäktiga,
innan du tar första steget på den höga färden.**

**Stryp dina synder och gör dem stumma för alltid,
innan du ens lyfter en fot för att klättra på stegen.**

**Tysta dina tankar och fäst din fulla uppmärksamhet på din Mästare, som du
ännu icke ser men som du känner.**

**Samla dina sinnen till ett enda sinne, om du vill bli trygg för fienden. Det är med
detta sinne ensamt, vilket ligger dolt i hjärnans hålrum, som den branta vägen till
din mästare kan uppenbaras för din själs skumma ögon.**

Āryasangas upprepning av uppmaningen till kandidaten att göra sig av med begär och laster visar den vikt han lägger vid denna del av arbetet. Icke endast blir dylika fel oerhört förstärkta, när kandidatens krafter utvecklas, utan ökas även hans ansvar, och han blir i stånd att så långt mer av dålig sådd än tidigare.

Det sjätte sinnet, mentalmedvetenheten, har sitt fysiska organ i hjärnan. Människor brukar vanligen inte detta, när de ställs inför varjehanda ting och upplevelser i livet. De lever för mycket i emotionalkroppen. De ”tycker om” vissa saker och ”tycker inte om” vissa andra, alldeles grundlöst, helt utan att begrunda vad dessa saker är för något, och vilka som i själva verket är goda och dåliga eller nyttiga och värdelösa. Detta duger naturligtvis inte för den som vill vandra den esoteriska vägen. Han måste betrakta alla ting lidelsefritt och omvärdera dem enligt deras användbarhet för själen.

I hjärnan finns också de organ, med vilka omedelbar förnimmelse av sådant, som ligger bortom de fysiska sinnenas räckvidd, kan erhållas. Hypofysen är en länk mellan fysiska kroppen och emotionalkroppen och så vidare. I samma hålrum i hjärnan men något längre bak sitter tallkottkörteln, som är omedelbart förbunden med mentalkroppen och har till uppgift att föra ner intryck från mentalvärlden. Somliga människor utvecklar hypofysen först, andra tallkottkörteln – envar måste följa den metod hans egen guru anvisar.

Lång och tröttsam är vägen framför dig, o lärjunge. En enda tanke om det förflutna, du lämnat bakom dig ,drar ner dig, och du får begynna klättringen på nytt.

Döda hos dig allt minne av förflutna upplevelser. Se ej tillbaka, eljest är du förlorad.

Ännu en gång finner vi Āryasanga framhäva den värsta sidan av saken, så att ingen skall finna vägen svårare än han trodde, innan han anträdde den. Jämförelsevis ter sig vägen inte lång, när man begrundar att den varar blott de sista fjorton liv, i en serie av många hundra eller rent av tusen, som vanligen tillbringas mellan första och femte initiationerna. Vidare är det i många fall så att det arbete, som skall göras under dessa fjorton liv, utföres i blott ett fåtal, vilka följer, det ena efter det andra, utan mellanspel i devachan. Detta gör verkligen tiden kort.

Visserligen ”vindlar vägen uppför ända till slutet”, men den behöver icke vara tröttsam. Det är när man tänker endast på målet, som färden blir tröttsam. En student, som börjar sina studier vid högskolan, finner nog sina tre eller fyra år där oerhört tröttande, om han tänker endast på att taga sin examen och komma ut i världen med den och egentligen är ointresserad av själva studierna. Men om han har planerat sitt arbete, som, om det utföres väl, på naturligt sätt skall leda honom fram till examen, och om han verkligen är intresserad av de ämnen studiet omfattar, kan han sedan glömma allt om de år som står före och kan få en fängslande tid. Likaså på vägen är arbetet fullt av intresse för både hjärtat och tanken, och den som finner det sådant, gör det kortare till både det inre och det yttre än den som endast bryr sig om att nå ett visst föresatt mål.

Detsamma gäller meditation. Vissa som utövar den troget känner den som något tröttsamt, men utför den likaväl för resultatens skull. Andra finner den vara mycket intressant och får därför mycket mera ut av den. Må kandidaten icke tänka på sitt eget framåtskridande på vägen. Som så ofta anbefalls, må han glömma sig själv och arbeta för världen, och hans framåtskridande sköter sig självt. Självvrannsakan och självskolning är nödvändiga, men detta är endast liksom att förbereda och olja maskineriet. Det bör inte taga mycken tid, arbetet är det viktiga.

Det är visserligen så att människor ibland finner det nödvändigt att i början tvinga sig att utföra visst slags arbete, tänkande eller meditation, som de känner att de borde ägna sig åt. Nåväl, fortsätt bara med den tråkiga uppgiften, om den synes vara sådan, och om motivet är rent, skall ni snart finna att det tråkiga upphör, ett nytt intresse vaknar och hela arbetet blir fyllt av glädje.

Yttrandet att en enda tanke på det förflutna kan draga kandidaten ner igen bör förvisso ge en tankeställare till envar som föresätter sig att antråda vägen och likväl är ovillig att uppges någon omhuldad last, hur obetydlig den än må vara. Det är icke handlingen så mycket som tanken på den, som drar ner. Madame Blavatsky säger i *Den hemliga läran*:

Tankens renhet är av större vikt än kroppens renhet. ... En handling kan utföras med ringa eller ingen uppmärksamhet, och den är av jämförelsevis liten vikt. Men om man tänker på den, dröjer vid den i medvetandet, blir effekten tusenfalt större. Tankarna måste hållas rena.

Jag drar mig till minnes en berättelse om överste Olcott till belysning av detta ämne. En ung man, som hyste en stark önskan att leva det högre livet, besökte honom en dag och frågade honom, om han måste sluta röka. Översten svarade: ”Om ni inte kan, måste ni, men om ni kan, behöver ni inte.” Förvisso är viljestyrka och tankens renhet av den allra största betydelse, och dem förutan blir det intet framåtskridande, hur ren kroppen än må vara, och översten framhöll detta faktum med stor framgång. Men härtill kan också läggas att rökning är en smutsig ovana. Den orenar kroppen och vållar ofta andra mycket förtret och obehag. Det värsta av dess smutsiga självskhet fysiskt sett är att röken fuktas med saliv och sedan sänds ut

att gå in i andra lungor. Det är en förskräcklig sida av det moderna livet att vi ofta tvingas i beröring med och att andas rök, som så behandlats.

Vad gäller inverkan av en tanke på en egenskap tillhörande det förflutna, säger madame Blavatsky även:

Den studerande måste vakta sina tankar. Fem minuters tänkande kan göra fem års arbete om intet, och även om de fem årens arbete kan utföras snabbare andra gången, har likväl tid gått förlorad.

Skillnad måste här göras mellan en tanke, som blott är en kringsvävande form som nått in i medvetandet, och en egentlig tanke, som är en avsiktlig handling. Det är det senare, som kan vålla så mycken skada. En ovärdig tanke kan driva in i medvetandet, men om man inte dröjer vid den, uppmuntrar och stärker den, blir skadan inte stor.

Att den som så faller, kan snabbt resa sig igen, är uppmuntrande. Den gamla grekiska allegorin, i vilken hjälten varje gång, han i striden nedgjord faller till marken, vinner ny kraft, äger tillämpning på människan. Bättre vore att han vunne kampen en gång för alla utan att falla, men han är likväl ödesbestämd att slutligen triumfera. Mycket kan den skarptänkte och villige lärjungen lära utan bitter erfarenhet, liksom man kan lära att elden bränner utan att sticka handen i den. Men allt nödvändigt lär han sig förr eller senare på ett eller annat sätt.

Tro ej att begäret någonsin kan dödas, om det tillgodoses eller mättas, ty detta är en styggelse, ingiven av Māra. Det är genom att näras, som lasten växer sig stark, liksom den mask som göder sig på blommans kärna.

Rosen måste åter bli knoppen, född av dess avlelser stjälk, innan snyltgästen ätit sig igenom dess kärna och druckit dess livs sav.

Det gyllene trädet sätter sina ädelstenslika knoppar, innan stammen härjats av stormen.

Lärjungen måste återvinna det barnasinne han mistat, innan det första ljudet kan nå hans öra.

Sir Edwin Arnold talar om Māra, såsom denne uppfattas av buddhisterna, i livliga och åskådliga uttryck, i samband med Buddhas frestelse alldeles före sin upplysning:

Men han,
som mörkrets furste nämnes, Māra, nu,
väl vetande att denne Buddha var,
världsfrälsaren, och att den stund var kommen,
då Sanningen han skulle finna, gav
till alla sina onda makter order.
Så ifrån alla avgrundsdjupen drogo
de onda andar ut, som ständig fejd
mot Ljus och Vishet föra – Māras döttrar
Arati, Trishnā, Rāga med sitt följe
av skräckfantomer, lustar och passioner,
all mörkrets och den bleka fruktans yngel;
men alla brinnande av hat till Buddha,
ansträngde sig att rubba hans beslut. (*Asiens ljus*, sjätte boken)

Likväl säger madame Blavatsky: ”Men Māra är också den omedvetne främjaren av det andligas födelse.” Det motstånd Māra bjuder aspiranten sätter denne i stånd att utveckla sin styrka. En idrottsman torde kunna röra sina armar upp och ner mycket lättare utan tyngder än med dessa, men han skulle då inte utveckla samma styrka lika snabbt, om ens någonsin. Att även det onda kan användas för det goda, belystes en gång i en anmärkning av en mycket

andlig man, som genomgick en hög initiation. Någon tid dessförinnan hade han blivit mycket illa förtalad, och det viktiga arbete, som legat honom varmt om hjärtat, hade gjorts om intet. En dag hade någon uttalat ett ord av medkänsla, vilket dock var alldeles onödigt, ty han sade: ”Saken är den att jag står i en tacksamhetskulld till dessa människor, som sökte skada mig, ehuru jag icke insåg det just då, ty utan deras hjälp hade jag ännu icke kunnat genomgå denna initiation.” En vanlig människa skulle ha varit full av vrede och nedslagenhet, men hos en människa som denna frammanar Māra en styrka lika stor som hans egen, men en styrka av kärleksfull sorg eller medkänsla. Så kan också den argaste fiende bli vår vän, när vi har med honom att göra.

Det är givetvis inte barnets okunnighet utan oskuld, som förutsätts för verkligt andligt framåtskridande. Enbart godhet är inte framåtskridande, den är blott en förberedande rening. Framåtskridandet är det högre jagets utveckling i dess egna världar, vilken, när den framträder i personligheten, yttrar sig såsom karaktärsstyrka – i vilja, kärlek och tanke. I de tre stadier, vari lärjungens förhållande till mästaren utvecklas, är det tredje och högsta stadiet det som innefattar barnets idé, ty först är han lärjunge på prov, sedan antagen lärjunge och sist en mästarens son.

TOLFTE KAPITLET

DE SISTA STEGEN

Ljuset från den ende Mästaren, det enda ovanskliga gyllene ljuset av Anden, skjuter sina lysande strålar på lärjungen alltifrån begynnelsen.

Dess strålar banar sig igenom materiens tjocka, mörka moln.

Än här, än där upplyser dessa strålar, liksom solglimtar belyser jorden genom djungelns täta lövverk. Men, o lärjunge, såvida ej köttet är stilla, huvudet kallt, Själens lika fast och ren som den lågande diamanten, skall strålglansen icke nå kammaren, solljuset icke värma hjärtat, ej heller de mystiska ljuden från ākāshas höjder nå örat, hur ivrigt detta i förstone än må vara.

C.W.L. – Liksom solen alltid skiner ovan molnen, så riktar det högre jaget ständigt sina strålar mot aspiranten. De inspirationens och intuitionens glimtar, som då och då lyser i vår tankes mörker i det som vi kallar våra bästa stunder, härrör från denna höga källa. Det är ett klokt handlingssätt att försöka fånga dessa bästa stunder, att hålla dem kvar i fantasin, dröja vid dem i meditationen och sålunda föra hela livet in i detta diamantliknande tillstånd, som nämnes i texten.

Med avseende på ”de mystiska ljuden från ākāshas höjder” tillfogar madame Blavatsky följande fotnot:

De mystiska ljud eller den melodi, asketen hör i början av sin meditationscykel, kallas av yogierna anāhatashabda. Anāhata är det fjärde av chakraerna.

Det fjärde centret eller chakrat är det vid hjärtat. När medvetenheten under meditationen centras i hjärtat, är den synnerligen mottaglig för den andliga själens eller det högre jagets inflytande. Hjärtat är centret i kroppen för den högre trefalden, ātma–buddhi–manas. Huvudet är sätet för det mänskliga psyket och intellektet; detta har sina skilda funktioner i sju hålrum, däribland hypofysen och tallkottkörteln. Den som i koncentrationen kan föra sin medvetenhet från hjärnan till hjärtat, bör kunna förena kāma–manas med högre manas, genom det lägre manas, vilket, när det är rent och fritt från kāma, är antahkarana. Han blir då i stånd att uppfatta somliga av de maningar som kommer från den högre trefalden. Denna högre medvetenhet söker leda honom genom samvetet. Han kan icke leda den, förrän han är ett med buddhi–

manas. Föregående förklaring utgör sammanfattning av undervisning, som madame Blavatsky meddelade muntligen och som införts i tredje volymen av *The Secret Doctrine*.

Den indiska traditionen i ämnet säger att kundalinī, under det att hon stiger och genomtränger de olika chakraerna, upplöser dessas egenskaper men bär med sig egenskapernas essens på färden uppåt. När hon når det fjärde centret, hjärtchakrat, hör yogīn det ovanifrån kommande ljud som heter anāhatashabda. *Shabda* betyder "ljud", *an-āhata* betyder "oslagen". Därmed menas alltså ett ljud, som icke uppstår genom att föremål slås emot varandra. Termen är således avsedd att symbolisera det som ligger ovanför personlighetens världar. Utövarens kontakt med den högre trefalden börjar här. De som vill öka kontakten mellan det högre och det lägre manas, bör i meditationen inte dröja vid något som ligger lägre än detta. Följande meditation, översatt från *Gheranda samhitā* är en av dem som föreskrivs för hjärtcentret. Den belyser det sätt, på vilket yogīn stegvis drar sin uppmärksamhet från omgivningen och koncentrerar den på sitt ideal:

Må han i hjärtat se ett vidsträckt hav av nektar
Och däruti en skön ö av juveler,
Där sanden lyser gyllne och strödd med ädelstenar,
Och på dess stränder vackra träd med tiotusen blommor,
Därinom sällan sedda buskar, träd, lianer, säv,
Och överallt i detta väldoft ljuvaste för sinnet.

Den som får smaka fullaste gudomlighetens sötma,
Skall låta växa där ett träd av största skönhet
Uppå vars vida grenar hänger frukt av alla slag –
De fyra höga Läror, som upprätthålla världen.
Där lida frukt och blommor ingen död och sorg,
Allt medan bina surra och göken sjunger mjukt.

I skuggan, skänkt av denna fridens lövsal,
Ses nu en helgedom av lysande rubiner,
Och den som där inträder, finner på en utsökt tron
Sin gudom sitta, den han älskar allra högst.
Må han i tanken dröja, såsom läraren bestämt,
På denna gudsgestalt, med dennes sätt och tecken.

Om du ej hör, kan du ej se. Om du ej ser, kan du ej höra. Att höra och att se, detta är andra steget.

• • • • •

Vi har redan begrundat innebörden av att se och att höra. Om kandidaten ej är mottaglig för den inre rösten, det vill säga, om han ej förstår de andliga lagarna, ser han aldrig de yttre tingena sådana de är. Han måste lära sig att betrakta materiens ting med andens ögon, såsom en mästare en gång uttryckte det. När han ser de materiella eller yttre tingena på detta sätt, skall han allt bättre förstå den inre rösten. Detta liknar den nödvändiga omväxlingen mellan meditation och erfarenhet. Att jäkta genom livet, utan att hejda sig för att begrunda det, meditera på det är att missa mycket av skeendets betydelse. Man bör avsätta en liten stund varje dag för att låta det inre ljuset spela på detta. Att däremot stänga in sig i sin studerkammare och ägna all sin tid åt tänkande, torde bli till ringa gagn. Den som så gjorde, torde samla på sig en ändlös rad vanföreställningar, ty vi behöver erfarenheten att rätta och vidga vår meditation. Det är det väl avvägda samspelet mellan det inre och det yttre, som lärjungen måste söka. Han måste sträva efter harmonisering – för att använda det uttryck, som gång på gång upprepas i *Gītā*.

De inre och yttre världarna svarar fullkomligt mot varandra, punkt för punkt i skapelsens system. Madame Blavatsky säger i *The Secret Doctrine*:

I de dolda krafternas rike är ett hörbart ljud blott en subjektiv färg och en förnimbar färg blott ett ohörbart ljud. (Volym III, s. 508)

Här talas om färgen men inte om formen. Det gör utsagan riktigare, ty vi ser egentligen bara färger, inte former.

Det är oss omöjligt att med någon visshet säga varför detta tillstånd av harmoniserat hörande och seende kallas det andra steget. Vi kan inte avgöra vilket system av stadier Āryasanga utredde, ty en slöja har dragits över hans undervisning på detta ställe. Linjen av punkter markerar ett felande stycke, som handlar om det tredje steget. När undervisningen åter framträder (efter detta avbrott), finner vi att Āryasanga avhandlar senare steg i alldeles samma ordning som Yoga-sūtras, nämligen (5) pratyāhāra, fullständig behärskning av sinnena, (6) dhāranā, koncentration, (7) dhyāna, meditation, och (8) samādhi, kontemperation.

När lärjungen ser och hör och när han erfar lukt och smak, med ögonen slutna, öronen tilltäppta, med munnen och näsborrarna stängda: när de fyra sinnena blandas och är redo att övergå i det femte, den inre känseln – då har han gått vidare till det fjärde steget.

Det finns somliga yogier, som faktiskt stänger munnen och täpper till näsan, när de övar meditation eller trans. De sätter fingrarna så att ögonen, näsborrarna och munnen hålls stängda, och dessa män har även så övat tungan att de kan vrida den uppåt och bakåt i utrymmet ovanför munhålan och därmed hindra luftintaget. Detta kallas khecharī mudrā och utövas som sådant av vissa hathayogier. Rājayogier sysslar icke med dylikt, och det rekommenderas icke här. Det finns ett stadium, på vilket lärjungen kan sluta ögonen och inom sig själv återge eller i det emotional-mentala uppleva förnimmelserna av lukt, smak, syn och känsel. För att sedan draga sig inåt till ett ännu högre tillstånd måste han rikta uppmärksamheten på den *inre* känseln, vilken är hörseln. Genom att uppmärksamma det inre ljudet och spåra det till dess allt finare gömslen, försätter han sig i det tillstånd, där han kan öva pratyāhāra, tillbakadragandet från alla sinnesförnimmelser, inre såväl som yttre, dem som förekommer i lärandets sal såväl som dem i okunnighetens sal. Denna övning beskrivs i nästa vers:

Och på det femte, o du dina tankars dråpare, måste alla dessa åter dödas, så att de ej kan återupplivas.

Hos de flesta människor dras uppmärksamheten ofta inåt, när de till exempel är särskilt intresserade av en bok de läser. Då är de inte mottagliga för de allsköns lukt-, syn- och hörselinttryck som från deras omgivning träffar sinnena. Att med vilja försätta sig i ett dylikt tillstånd är pratyāhāra, och det är en förberedelse för verkligt framgångsrik meditation. Att döda något, så att det ej kan återupplivas betyder intet annat än att sinnena, liksom väluppfosttrade hundar, lägger sig när de får befallning att göra detta och icke reser sig igen, förrän de får lov att göra det. Här är en fotnot av denna lydelse inlagd:

Detta innebär att på det sjätte utvecklingssteget, som i det ockulta systemet är dhāranā, varje sinne såsom en enskild förmåga måste ”dödas” (eller förlamas) på detta plan, varvid det övergår i och förenas med det sjunde sinnet, det andligaste.

Dhāranā är yogans sjätte steg, såsom *Yoga-sūtras* framställer det. Den är denna tankens koncentration, som vi redan studerat, och den följer efter pratyāhāra. När dhāranā är fullständig och det mentala därigenom upphör att fungera med avseende på tingen i yttervärlden, uppstår intuitionen, här kallad det sjunde sinnet; detta emedan det mentala eller chitta betraktas såsom det sjätte sinnet. Livet undervisar oss på två sätt, genom den lärdom världen

ger oss och genom intuitionen, det inre jagets arbete. Allt eftersom människorna fortsätter evolutionens pilgrimsvandring, ökas deras intuition, och därmed blir de mindre beroende än förut av den undervisning världen ger. Detta är blott ett annat sätt att säga att den som använder sina inre förmågor, kan lära mycket mer av ringa erfarenhet än andra av mycken. Tack vare aktiviteten av sin medfödda intelligens förmår den utvecklade människan se den stora betydelsen av även små ting, medan det outvecklade mentala är fullt av nyfikenhet. Det söker ständigt och ivrigt det nya, ty eftersom det ej är skickligt i tänkandets konst, tömmer det snart vardagstingen på dess uppenbara betydelse. Detta mentala är det som begär underverk i samband med sina religiösa upplevelser, då det är blint för de otaliga under som ständigt omger det.

Drag tillbaka din medvetenhet från alla yttre föremål, allt yttre seende. Vägra inre bilder, för att dessa icke må kasta en mörk skugga på din Själs Ljus.

Du befinner dig nu i dhāranā, på det sjätte steget.

I koncentrationens övande är det nödvändigt att alltid beakta både yttre och inre orsaker till avbrott. Man måste hindra medvetenheten från att intressera sig för något yttre ting, ty om detta icke göres, väcker minsta ljud dess nyfikenhet och fördärvar koncentrationen. Man måste också hejda medvetenheten från att inom sig framkalla bilder, som har med det förflutna eller framtiden att göra. Under övningen måste man vara fullständigt ointresserad av det som hände i går eller det som möjligen kan hända i morgon. När man nått framgång i denna koncentration, börjar övningens nästa steg, som kallas dhyāna, det vill säga meditation.

När du har övergått till det sjunde, o lycklige, skall du icke längre förnimma de heliga tre, ty då har du själv blivit dessa Tre. Du själv och det mentala, liksom tvillingar på en rad, stjärnan, som är ditt mål, brinner ovanför dig. De Tre, som dväljes i härlighet och i ousäglig sällhet, har nu i māyās värld mistat sina namn. De har blivit en enda stjärna, den eld som är lågans upādhi.

Och detta, o framgångsrike yogī, är det som människorna kallar dhyāna, den rätta föregångaren till samādhi.

I det aspiranten på denna väg övergår från koncentration till meditation, inträder han i den buddhiska medvetenheten. Denna blir då "du själv" Det mentala, som här talas om, är det högre manas, det högre mentala, ty det lägre har stillats. Den mentala principen har höjts till buddhi, så att de två blivit liksom "tvillingar på en rad", de två lägre hörnen av en triangel, såsom anges av följande fotnot.

Varje utvecklingssteg i rāja yoga symboliseras med en geometrisk figur. Denna är den heliga triangeln och föregår dhāranā. Δ är de höga chelaernas tecken, medan ett annat slags triangel är de högt invigdas. Det är symbolen "jag", om vilken Buddha talade och vilken han använde såsom symbol för Tathāgatas förkroppsligade gestalt, frigjord från prajñās tre metoder. Sedan lärjungen väl genomgått de förberedande och lägre stegen, ser han icke längre Δ utan –, förkortningen av –, det fulla sjutalet. Dess sanna form ges ej här, då annars nästan säkert charlataner skulle kasta sig över den och vanhelga den i sitt bruk av den för bedrägliga syften.

Den stjärna som brinner ovanför är ātma. Men symbolen avser även, såsom madame Blavatsky säger i en annan fotnot, initiationens stjärna, som skiner över den invigdes huvud. Eftersom det mål som skall uppnås är fjärde initiationen, arhatens initiation, är det denna initiations stjärna, som leder till ātma eller den nirvāniska världen, vilken är hans mål.

I stället för att i tanken skåda uppåt och betrakta den högre triaden (ātma–buddhi–manas) såsom ovanför sig, vilket hittills gällt, finner man sig på detta stadium vara i det buddhiska tillståndet, varvid manas är förenat med buddhi såsom manas-taijasī. Den invigdes "meditation" på detta stadium leder slutligen till en ytterligare förening, den mellan buddhi

och ātma. Sedan denna förening genomförts, har den högre trefalden blivit en enda stjärna, vilken i en fotnot beskrivs såsom ”grundvalen, upādhi, för den ouppnåeliga lågan, så länge asketen alltjämt är kvar i detta livet.” Bränslat är personligheten, elden är den trefaldiga anden, lågan är monaden. Icke ens adepten, inträder fullt i monadens tillstånd, så länge han förblir i fysisk inkarnation. Madame Blavatsky säger:

Dhyāna är det sista steget före det slutgiltiga på denna jord, såvida man icke blir en fullvärdig mahātma. Såsom redan sagts, är på detta steg rāja-yogīn ännu icke andligt medveten om jaget och sina högre principers arbetssätt. Ytterligare ett steg, och han befinner sig på det plan som ligger bortom det sjunde, det fjärde enligt somliga skolor. Sedan, efter att ha övat pratyāhāra – en förberedande övning för medvetenhetens och tankens styrning – räkna dhāranā, dhyāna och samādhi, och omfatta de tre med det allmänna namnet samyama. Samādhi är det tillstånd, vari asketen förlorar medvetenheten om varje individualitet, den egna inbegripen. Han blir Alltet.

Det är betecknande att de tre mister sina namn. De är icke former, ty deras område är medvetenhetens. Personlighetens lägre plan eller världar är formens världar, sedan kommer namnets eller ”menings” världar, men monaden är bortom namn, bortom det människor kallar medvetenhet.

I sin fortsättning uppger texten att lärjungen, efter att ha nått till utövandet av samādhi, nu blivit en arhat och nått målet för den stråvan, som dryftas i detta fragment.

TRETTONDE KAPITLET

MÅLET

Och nu är du själv förlorad i jaget, du själv i dig själv, förenad med det jag, ur vilket du först utstrålade.

Var är din individualitet, lanoo, var är lanoo själv? Den är gnistan, förlorad i elden, droppen i oceanen, den allestädes närvarande strålen, vorden alltet och den eviga strålglansen.

Och nu, lanoo, är du göraren och vittnet, utstrålaren och utstrålningen, ljuset i ljudet och ljudet i ljuset.

C.W.L. – Liksom en människa i livet arbetar sig upp till insikten att personligheten är bara ”den” och därmed höjer sin medvetenhets centrum till det högre jaget, kommer även den tid, då hon gör erfarenhetsrönet att denna medvetenhet är bara ”du”, inte ”jag”. När detta sker, inemot fjärde initiationen, förloras det lägre jaget i det sanna jaget och försvinner det som människan tänkt eller känt såsom sin individualitet. Och liksom den som uppnått buddhi-tillståndet, igenkänner och erkänner andras medvetenhet såsom sin egen, och känner deras sorger och glädjeämnen såsom sina egna, finner denna människa endast ett verkligt ”jag” i alla.

Skillnaden mellan den insikt, den i lägre grad invigde erhåller, och arhatens, mellan buddhi-världens medvetenhet och ātmavärldens, har angivits i *Bhagavad-Gītā*. I det förstnämnda tillståndet inser människan att samma jag i lika grad innebor i alla väsen, i det sistnämnda att alla är i det enda jaget.

Detta är enligt *Yoga-sūtras* det tillstånd som kallas kaivalya, ”enhetens”, frihetens tillstånd, som, när det till fullo uppnåts, medför att skillnaden mellan den seende och det sedda, mellan subjekt och objekt förintas.

Du är förtrogen med de fem hindren, o du välsignade. Du är deras övervinnare, herre över det sjätte, förkunnare av sanningen i dess fyra framställningsätt.

Det ljus, som faller på dem, skiner inifrån dig själv, o du som var lärjunge men nu är lärare.

Och av dessa sanningens fyra framställningssätt:

Har du nu icke förvärvat kännedomen om allt lidande – den första sanningen?

Har du icke övervunnit Māras konung vid Tu, samlingens port – den andra sanningen?

Har du icke vid den tredje porten förintat synden och nått den tredje sanningen?

Har du icke inträtt på vägen, den väg som till kunskapen bär – den fjärde sanningen?

Madame Blavatsky tillägger:

Sanningens fyra framställningssätt är i den nordliga buddhismen: Ku, lidandet; Tu, ansamlandet av frestelser; Mu, dessas förstöring; och Tao, vägen. De ”fem hindren”, såsom kunskap om lidandet, sanningen om människans bräcklighet, förtryckande tvång och den ovillkorliga nödvändigheten av att lösa lidelsernas och även begärens alla band. ”Frälsningens väg” är den sista.

Dessa fyra ädla sanningar lärde Herren Buddha världen. Dessa var lidandet, lidandets orsak, lidandets upphörande och vägen till lidandets upphörande. Dessa har för västerlandet framställts underbart skönt och noggrant i sir Edwin Arnolds makalösa dikt *Asiens ljus*, varur följande verser anföres. Den som söker inspiration rörande vägen, bör ej avstå från att läsa hela verket.

Du som vill tråda denna Mittens Väg,
Förnuftet stakat ut och Lugnet jämnar,
du som vill gå Nirvāna-stråten, hör!
De Fyra Sanningar.

Den första Sanningen är Sorgens. Låten
ej gäcka er! Det liv I prisen är
en långsam dödskamp, smärtan blott består,
dess njutningar förgå,

som fåglar flyktiga. Men smärtan fyller
er jämmerfulla tid från födslostunden
till ungdomshettans tid och mandomsåren
och gråa hårens köld

och dödens kvävning. Ljuv är trogen kärlek;
men bålets lågor kyssa skall det bröst,
som var din kudde, och de ljuva läppar,
som mötte dina; stor

är krigarns makt, men gamar skola frossa
på kung och hövding. Skön är jorden väl,
men alla skogens åbor stämpla mord
av hunger efter liv.

Safirblå äro skyarna, men när
från jorden komma hungerns rop om regn,

de giva inga droppar. Frågen dem,
som äro sjuka, dem,

som sörja, frågen honom där, som ensam,
förskjuten, stapplar vid sin stav: "Är livet
eder kärt?" – De säga, nyfött barn är vist,
som gråter när det föds.

Den andra Sanningen är Sorgens Orsak.
Finns någon sorg ej född utav Begär?
Förnumna ting och våra sinnen tända
passionens gnista lätt:

så lågar Trishna, törst och lust till ting.
I hängen efter skuggor, haven lusta
till drömmar, skapen kring ett skenbart jag
en värld av idel sken;

I sen ej höjderna där bortom, hören
ej milda vindars sus från Indras himmel
ej maningsorden från det sanna liv,
som väntar en och var,

som kastar lögnens mantel av. Så växa
de lustar och begär, som alstra krig på jorden,
bedragna hjärtans sorg och bittra tårar;
så drivas till sin höjd

de onda lidelsernas avund, vrede
och hat, så jaga blodbestänkta år
varann. Och i den jord, som ämnad var
för ädla skördars brådd,

giftörter sprida sina rötter, så
att jord knappt finns för någon ädel sådd,
och rusig utav giftets drycker själen
går bort; men Karmas lag

tillbaka henne för, att åter brinna
av samma törst; och så det dumma självet
i sinnesyra börjar om och vinner
av villor än en skörd.

Den tredje, *Sorgen Upphör*, det är frid,
att övervinna själviskhet och lustan
till liv och rycka upp ur stormigt bröst
passionens djupa rot;

ty kärlek till det evigt sköna, äran
av självbehärskning, njutningen att leva

i sfärer ovan gudar och att samla
ett evigt kapital

av goda gärningar och plikter, fyllda
i mänskokärlek och ett fläckfritt liv:
de skatterna ej livet kan fördunkla
ej heller någon död.

Så ändas Sorgen, liv och död försvinna –
hur skulle lampan fladdra utan olja? –
Den gamla räkningen är slut, den nya ren;
Och människan har frid.

* * *

Den fjärde Sanningen är *Vägen*, öppen
den ligger för var fot, jämn, lätt och nära,
den Ädla Väg som Åttaledad bär
direkt till tryggad ro.

Som många spår till dessa spetsar leda,
kring vilkas snö de gyllne molnen virvla,
och klättrarn komma kan på både brant
och sakta stigning upp

till höjden, där en annan värld han ser –
den starke må bestiga farans stråt
och storma klippans brant, den svage gå
en längre väg omkring

från lägre viloplats till högre – så
är själens Väg båd' lätt och brant, den starke
må skynda, ej den svage – alla nå
den solbelysta snön.

De fem hindren på kandidatens väg till arhatskapet kan framställas i olika former. De är de fem, som madame Blavatsky nämner i den nyss anförda fotnoten, eller de fem första fjättrarna eller de fem kleshaer som nämnes i *Yoga-sūtras* och som redan dryftats.

Och vila nu under bodhitrådet, vilket är all kunskaps fulländning, ty vet att du nu är herre över samādhi – det ofelbara seendets tillstånd.

Skåda! Du är vorden ljuset, du är vorden ljudet, du är din Mästare och din Gud. Du är själv föremålet för ditt sökande, den obrutna rösten, som genljuder i evigheten, oföränderlig, de sju ljuden i ett, Tystnadens Röst.

Aum Tat Sat.

Avslutningen "Aum Tat Sat" är ett av hinduernas mahāvākyaer eller "stora utsagor". Betydelsen av Aum har vi redan dryftat. Tat avser det högsta. Filosofiskt sett är pronomina "han" och "hon" olämpliga med avseende på det högsta, varför Tat, som betyder "detta" i stället brukas. Bortom "det" och "du" är detta, som är "jag". Utsagan betyder alltså att det är *detta*, som är det *verkliga*. Alla goda verk begynnes och ändas med denna tanke.

ANMÄRKNINGAR

Sidan 3

”den ätmiska eller nirvåniska världen” är värld 45, superessentialvärlden, enligt Laurencys terminologi.

”buddhivärlden” är värld 46, essentialvärlden. Dess ”sju underavdelningar” är atomslaget, 46:1, och de sex molekylarslagen, 46:2-6, respektive motsvarande sfärer eller regioner.

”tystnadens röst, dold i ätma eller jaget” – ätma är 45-höljet och icke jaget, som bara kan vara monaden. Även om monadens medvetenhet i detta slags hölje är målet för mänsklighetens evolution i vår större cykel, finns ytterligare 44 världar med lika många slag av medvetenhet att erövra för monaden.

Manas är det kausala och mentala, 47.

”Dhyānierna” betyder rätt och slätt de som ägnar sig åt dhyāna, det vill säga meditation. Här menas väl snarare högre, övermänskliga och gudomliga väsen, som beständigt idkar meditation.

Sidan 4

antahkarana är den bro av medvetenhet och energi, lärjungen medvetet och under lärarens ledning bygger från förstatriaden till andratriaden, senare även till tredjetriaden

”platsen mellan ögonen” är panncentret.

Sidan 5

”lever aspiranten i detta Enda”. Här kan med ”aspiranten” icke menas aspirant i vanlig mening, det vill säga, icke ännu antagen lärjunge, utan en framskriden lärjunge, som aspirerar bortom sin nuvarande ställning inom lärjungaskapet, ty detta liv i ”detta Enda” är livet i tredjetriaden, 43–45. Av detta lär vi att termer sådana som ”aspirant”, ”lärjunge” och ”mästare” är relativa. 45-jaget är mästare i förhållande till sina lärjungar, som är mentaljag, kausaljag och essentialjag (46-jag), men samtidigt är 45-jaget lärjunge till ett 44-jag eller 43-jag och aspirant på motsvarande högre slag av medvetenhet och vilja.

”arhat” är fjärde gradens invigd, 46-jag.

Sidan 5

”den himmelska världen” (även på sidan 10) betyder tillståndet i mentalvärlden efter den s.k. döden. Detsamma kallas även ”devachan” såsom på sidan 8.

”en framskriden människas emotionalaura är färglös eller snarare något mjölkvit”. Detta syftar på kausaljaget, vars emotionalhölje är tomt på innehåll.

Sidan 8

”När aspiranten har så skolat sig att den buddhiska livssynen och livshållningen blivit fullkomligt naturlig och spontan för honom”. Det fordras numera redan för aspiranterna på lärjungaskapet att ha någon kontakt med och kunna erfara inspiration från essentialvärlden. Denna är kontakt och inspiration ”förnuftigare” än mystikerns på högsta emotionalnivåernas motsvarande, eftersom aspiranten förutsätts även ha aktiverat högre mentalmedvetenhet (47:5 och 47:4) och därmed kunnat komma i kontakt med kausalmedvetenheten och mottaga dess verklighetsideer.

Sidan 9

”den universelle Guden” avser inte en enda individ, utan, som alltid är fallet med högre väsen, ett kollektiv av högre utvecklade monader. Det universella är deras gemensamma och delade enhetsmedvetenhet.

”Men bortom både materien och medvetenheten ligger det verkliga inre livet.”

Både materia och medvetenhet finns i alla världar, varför detta uttryck inte får fattas i absolut mening. Materien präglar särskilt de tre lägsta världarna, mentalvärlden, emotionalvärlden och fysiska världen; medvetenheten är särskilt framträdande i kausalvärlden och essentialvärlden, så att uttrycket kan anses syfta på ännu högre världar, superessentialvärlden och högre.

Sidan 10

”Högre mentalvärldens krafter” betyder kausalvärldens (47:1-3) krafter.

”det högre jaget ännu inte är utvecklat och skolat ...”. Kausalhöljet, människans enda odödliga hölje avses. Det är inte något jag i egentlig mening, utan människan blir själv ett högre jag, när monaden tar detta hölje i besittning.

Sidan 11

En sannyāsi är en människa, som givit upp alla jordiska ägodelar och uteslutande lever för de högre målen.

Om Luther Burbank – se den tidigare följetongen i vår tidskrift, *Växternas hemliga liv*, kapitel 8, *Växterna gror för att glädja oss*, publicerad i sommarnumret 2016.

Sidan 12

Skriften *Vid mästartens fötter* publicerades i vår tidskrift i julnumret 2018.

”När själen behärskar personlighetens liv” betyder: när monaden, centrad och självmedveten i kausalhöljet behärskar alla de lägre höljena.

Sidan 13

”Först när dygderna rotat sig i hans karaktär”. Detta avser yogans två första steg, yama och niyama. Enligt Patañjalis yoga-sutraer är dessa dygder: (yama:) harmlöshet, sannfärdighet, icke-utnyttjande, avhållsamhet och frånvaro av girighet; (niyama:) renhet, förnöjsamhet, självdisciplin, självstudium och hängivenhet för Herren.

”alldeles efter andra initiationen, där faran är som allra störst”. Vid andra initiationen har lärjungen blivit ett suveränt mentaljag, men är ännu inte stark i kausalmedvetenheten och ännu mindre i det essentiala, och därför denna fara. Först efter tredje initiationen, då lärjungen blivit kausaljag, är han på den säkra sidan.

Sidan 14 ”första och femte initiationerna”. Femte initiationen gör individen till superessentialjag, 45-jag.

Sidan 15 sir Edwin Arnold (1832–1904) var en brittisk skald och orientalist, mest känd för sin dikt *The Light of Asia*, behandlande Gautama Buddhas liv och lära. Ur Victor Pfeiffs svenska översättning, *Asiens ljus*, är citaten på denna sida och sidorna 21-23 hämtade.

Sidan 18

”Lärandets sal”, ”okunnighetens sal”, se sommarnumret, kap. 7, *De tre salarna*.

”Den är denna tankens koncentration, som vi redan studerat”, se vårnumret.

Sidan 19 ”lågans upādhi” – upādhi betyder materiellt underlag, hölje manas–taijasī, det av tejas eller eldelementet präglade manas, det av det essentiala (46) vitaliserade och genomlysta kausala (47:1-3).

Sidan 20 ”inträder fullt i monadens tillstånd” – med ”monaden” menar teosoferna tredje-triaden (43:4, 44:1, 45:1).

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltså har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna ”andan”, rättare sagt andefattigheten. Med Guénons egna ord: ”.. om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna ’framåtskridandet’ och att bedraga sig själva om dess ödesdiga resultat.” Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställs hos Lars Adelskog under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskog@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.